

ע"פ 54810/12/17 - עירית תל-אביב-יפו נגד גילי פריקמן

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 54810-12-17 עירית תל-אביב-יפו נ' פריקמן

לפני כבוד השופטת עמיתה מרים סוקולוב
מערכת עירית תל-אביב-יפו
ע"י ב"כ עו"ד אתי לוי
נגד
המשיבה גילי פריקמן

פסק דין

בפני ערעור על גזר דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים בתל אביב (כב' השופטת ר. אופיר) מיום 12.11.17 לפיו לאחר שהורשעה המשיבה על פי הודאתה, הוטל עליה קנס בסך 200 ₪.

הערעור הינו על קולת העונש.

הרקע

ביום 20.2.17 נערך דוח לגבי רכבה של המשיבה בגין העמדת/החניית רכב במקום בו החניה אסורה על פי תמרור "אין עצירה" ברח' גאולה 10 בתל אביב, עבירה על פי סעיף 6(א)(2) לחוק העזר לתל אביב יפו (העמדת רכב וחנייתו) התשמ"ד - 1983 (להלן: "החוק").

המשיבה ביקשה להישפט וזומנה לבית משפט קמא. בדיון בהקראה הודתה המשיבה והורשעה על פי הודאתה. לטענת המשיבה, היא סברה בטעות כי מדובר באתר בניה והחניה במקום מותרת.

בית משפט קמא הטיל על המשיבה קנס הנמוך במעט מקנס המקור וקבע: "מצאתי לנכון להקל במעט בגובה הקנס וזאת לאור הודאתה של הנאשמת, כך שנראה שאכן הפנימה את העבירה ולאור מצבה הכלכלי כפי שתואר על ידה".

על גזר הדין דן הוגש הערעור נשוא הדין.

להלן בתמצית טיעוני המערערת

1. שגה בית משפט קמא כאשר הפחית את סכום הקנס המקורי העומד על סך 250 ₪ ללא נסיבות מיוחדות המצדיקות הפחתה, כנדרש לפי סעיף 230 לחסד"פ.
2. שגה בית משפט קמא כאשר קבע כי הודיה והפנמה הינם בגדר נסיבות מיוחדות המצדיקות הפחתה מסכום הקנס המקורי.
3. המשיבה לא הצביעה על קשיים כלכליים אלא טענה בעלמא כי הקנס הוא מחצית משכורתה היומית עומדת על סך 500 ₪.

דיון והכרעה

לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים ועיינתי בחומר הראיות שבתיק בית משפט קמא, שוכנעתי כי דין הערעור להתקבל.

הקנס המקורי בגין העבירה בה הורשעה המשיבה על פי הודאתה, עומד על סך 250 ₪. בית משפט קמא הפחית סכום זה והשית על המשיבה קנס בסך 200 ₪ מהטעמים הבאים: **"מנגד עומדת הנאשמת על כך שהפנימה את העבירה על עברה הנקי מבחינת עבירות חניה, על מצבה הכלכלי ועל העובדה שהקנס מהווה עול נכבד".**

על פי הוראות סעיף 230 לחסד"פ, בית משפט איננו רשאי להפחית מסכום הקנס המקורי **"אלא אם כן ראה בית המשפט נסיבות מיוחדות המצדיקות הפחתתו"**.

יש ממש בטענות המערערת. במקרה זה, כמו במקרים רבים אחרים בהם הופחתו הקנסות המקוריים על ידי מותב זה, ואשר הגיעו לפתחה של ערכאת הערעור, לא צוינו כלל על ידי המשיבה נסיבות מיוחדות כלשהן.

העובדה שהמשיבה סברה כי מדובר באתר בניה סגור ועל כן היא רשאית לחנות במקום, איננה טענת הגנה כלל ועיקר ואף איננה טענה לאחר שהורשעה על פי הודאתה להפחתת הקנס המקורי.

זאת ועוד. מהתמונות שצורפו לדוח החניה ניתן לראות בברור את התמרור "אין עצירה", כך שלכל היותר מדובר בעצימת עיניים.

גם הודיה והפנמת העבירה דנן אין בהן כדי לשמש "נסיבות מיוחדות" כמשמעותן בסעיף 230 לחסד"פ.

המשיבה לא טענה כלל כי היא נמצאת בקשיים כלכליים רציניים. לדבריה: **"אני עובדת בתאורה ובתחום זה מדובר בחצי מהיומית שלי..."** (עמ' 2 לפרוטוקול מיום 12.11.17).

כאמור, הפנמת העבירה אף היא איננה טעם מיוחד להפחתת הקנס המקורי.

בנסיבות הללו, לא היה מקום כלל להפחית את הקנס המקורי.

הלכה פסוקה היא כי הפחתת הקנס המקורי תעשה במסורה, רק במקרים חריגים ביותר בהם קיימת מצוקה אמיתית. גישה אחרת תעודד נאשמים להציף את בתי המשפט לעניינים מקומיים בבקשות להישפט תוך שימוש בטענות מטענות שונות, שרובן טענות סרק, ומתוך ציפיה שבית משפט ללא כל סיבה אמיתית, כפי שארע במקרה דנן, יפחית משיעור הקנס המקורי. הדבר יגרום כמובן לבזבז זמנם של בתי המשפט הללו ועל ידי כך לבזבז משאביה של המערכת השיפוטית.

זאת ועוד, הפחתה משיעור הקנס המקורי ללא נסיבות מיוחדות וחריגות, יוצאת הפליה כלפי רוב האזרחים המשלמים את הקנסות המקוריים המושגים עליהם מבלי לבקש להישפט ולגרום לבזבז משאבים הכרוך בהפעלת מערכת השפיטה (ראו: עפ"א 80049/05 מדינת ישראל נ' גבריאלי אברמוב; עפ"א 31035-05-15 מדינת ישראל נ' תום זמירה; עפ"א 2337-04-16 עיריית תל אביב נ' בורשה).

אי לכך ולאור כל האמור לעיל, אני מקבלת את הערעור ומטילה על המשיבה את הקנס המקורי בסך ₪ 250. הקנס ישולם תוך 30 יום מהיום. כל סכום ששולם על חשבון הקנס, אם שולם, יקוזז מסכום זה.

ניתן היום, ט"ו שבט תשע"ח, 31 ינואר 2018, בהעדר הצדדים.